

Mere saladused.

Noorele ja wanale lõbusaks ajaviiteks.

Tallinnas, 1892.

Trükitud G. Mathiesen'i kooliga.

Дозволено цензурою. — Дерптъ, 24-го Декабря 1891 г.

Печатано въ типографіи Г. Матизена.

Ревель, Никольская улица, д. № 23.

Käes olev teadene õhtu oli kena ja vaikne. Sooja minema päikese kiired sullatastivad Läänemere vaistist wee pinda, mis kui peegel läikis ja oma laialist tiiba eemale laotas; üfifi wahete wahel aga lerkis wee väljaspoolne külgtasakeste ja pikkamefi nagu magaja lapsukesee weifene rind elule. Täna ei liigutanud taldal kaswataid olaspuid ütski tuule õht, waid wahete wahel käis nagu sala kahin nendest läbi. Sgal pool hingas rahu ja pühalik waikus. Aga nooremehhe nägu, kes talbast mitte kaugel, omas paatis istus, ei nähtud kaugeltgi tänase õhtuse rahulise ilmaga ühesugune olewat. Waew ja elutibedus paistiswad tema näu peal. Ta waatas tumedalt oma ette maha, walged juuksed seisiswad tal sasis-
 kahtwatanud näu ümber ja tema peenikesed mokad seisiswad framplitult kofku pigistud.

„Möödas — jah, kōif on möödas!“ tungis wiimaks ahastawalt tema suust, „kōif mu lootus on kadunud, kogu mu õnn on rikkis!“

Ta pani käed filme ette ja suured palawad pisarad weeresiwad tal sõrmede wahelt maha.

„Dnu, mis sul wiga on et sa kōju ei tule?“

Toit on ju walmis! Ema saatis sulle järele!" hüüdis üks hele lapse hääle.

Seal hüppas üks weikene wiie wõi kuue aastane tütarlaps kergeste mööda liiwast merestallast edasi ja tõttas rutulise sammudega paadile ligemale.

"Anni, jäta mind rahule," andis hüüetaw noormees täed filme eest ärawõttes, wastuseks, "mina ei tahta praegu süüa!"

"Wõi ei tahta süüa, ja ometi on ju täna pudru ja wäga head heeringid."

Neid sõnu rääkis weike lapsuke kõige suurema imestusega. Noor meremees aga ei lausunud selle peale enam midagi. Enele nägu kõrwale pöörates wahtis ta nüüd päikese sisse, mis kui punane tulekuul praegu kaugele merde wajus.

"Aga onu, miks sa enam midagi ei räägi?" ütles Anni wähe aja pärast, "oled sa tige wõi?"

Mutu-wõru tõmbas lapse suu ümber.

"Ei, ei," waigistas noor meremees, "mul ei ole praegu wõimalist mitte tulla."

"Ema ütles aga et sa pead!"

"Pärast, Anni, pärast!"

"Aga onu Arnold, kui nüüd pudru ärajahtub?"

Tütarlapsukesel nähti otsus kindel olevad wette astuda, mis kaunis madal oli, et hoopis paadi juure minna. Suba tõstis ta punase alustuuekeelse kõrgemale ja seadis paljad jalakeised wette, seal largas aga Arnold ülesse ja tõttas tale wastu.

"Ei tohi mitte, Anni," ütles ta, "mine tagasi

ja ütle emale, et mul siin veel tegemist on; alles mõne tummi pärast võin ma tulla."

"Sa lubasid ju mulle ikka ühekorra ühe jutu rääkida," wirises weikene ja lasi oma peakele nokku.

"Hea küll, küll ma räägin, küll ma räägin. Säh võta see omale, mis ma sulle täna leidsin!"

Arnold kummardas ennast ja andis Annile juure tüki bernsteini wõi meretwaisu.

"Waata, kuda ta hiilgab just nagu kuld," ütles ta lahkest. "Nüüd aga jookse et ruttu koju jõuad," lisas ta pisukese walged pead silitades veel juure, "sest warsti hakkawad tellad lööma, ja siis peawad nagu sa tead, kõik lapsed ikka kodu olemas."

"Aga onu, heameelega tahaksin ma teada saada, miks pärast neid tellasi lüüakse ja mis neil inimestel seal all laulda on?" küsis Anni nooremehe otja waadates.

"Lapsukene, see on üks väga turb lugu, kellest sina, et sa veel alles noor oled, mitte aru ei wõi saada."

Noormees lükkas lapsukese tasakeste edasi minema ja meelitas teda veel kord et koju lähets. Seeford oli tütarlapsute enam sõna kuulelikum, sest warsti oli ta juba kalbal ja suurde mändade warju äratadunud.

Arnoldi nägu, kes, jenni kunni ta Anniga rääkis, lahke oli, läks jälle mõruda. Ta läks paadi juure tagasi ja wajus uueste oma turwa mõtetesse. Wahe peal oli juba päikene looja läi-